

עק"פ (תל אביב) 1903-07-24 - פלונית נ' פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו

עק"פ 1903-07-24 פלונית נ' פלוני

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא שי יניב
כבוד השופט יוסי טופף
כבוד השופטת דנה אמיר
המעוררת פלונית
ע"י ב"כ עו"ד

נגד

המשיב פלוני
ע"י ב"כ עו"ד שמרית צור ועו"ד רונה שוורץ

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט קמא (השופט שחם קינן), במסגרתה קיבל בית המשפט את טענותיו המקדמיות של המשיב וביטל את הקובלנה הפרטית (להלן: **הקובלנה**) אותה הגישה המערערת.

רקע והשתלשלות עניינים עובדתית

1. ביום 13.6.2023 הגישה המערערת קובלנה כנגד המשיב. על פי המפורט בה, ביום 28.6.2020 התקיימה בכיכר רבין עצרת מחאה לקידום זכויות הקשת המגדרית. על פי הקובלנה, הקובלת הגיעה לעצרת ובמהלכה הניפו משתתפות בעצרת את הדגל הפלסטיני כשהקובלת עמדה לצידן. נטען כי בהמשך לכך, המשיב, אשר השתתף בעצרת, ניסה לחטוף את הדגל בכוח ובאלימות מידי המשתתפות, והקובלת חצצה ביניהם כדי למנוע את האלימות שהפגין המשיב כלפיהן. עוד נטען כי בשל כך, תקף המשיב את הקובלת באלימות קשה ביותר, תוך שהוא אוחז בשערה בחוזקה, מורידה בעוצמה לקרקע וחובט בגופה, ובגין מעשיו נגרמו לה חבלות של ממש, ובין היתר פגיעות בראשה ובפניה. הוראת החיקוק בה הואשם המשיב היא תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2. עובר למועד הגשת הקובלנה, לאחר האירוע וביצוע חקירה, הוגש ביום 2.3.2022 כתב אישום נגד המשיב על ידי התביעה הכללית, באמצעות יחידת התביעות של משטרת ישראל (להלן: **התביעה**), בו הואשם בעבירת תגרה לפי סעיף 191 לחוק העונשין (נספח א' לטענות המקדמיות בבית משפט קמא). עניינו של המשיב הסתיים לאחר שהודה בביצוע העבירה במסגרת הסדר מותנה עליו חתם ביום

18.12.2022 (נספח ב' לטענות המקדמיות בבית משפט קמא). בהסדר המותנה התחייב המשיב להימנע מביצוע העבירה למשך 4 חודשים וכן שילם קנס בסך 500 ₪. גם נגד המערערת הוגש כתב אישום בו הואשמה בעבירת תגרה, וכתב האישום בוטל בסופו של יום על ידי התביעה.

עיקרי החלטת בית משפט קמא

3. בית המשפט קמא קבע כי המעשה אליו מתייחסת הקובלנה הוא אותו מעשה אליו התייחס כתב האישום בגינו נערך ההסדר המותנה עם המשיב עובר להגשת הקובלנה. זאת גם אם הקובלת סבורה שהמעשה מקים עבירה אחרת (תקיפה הגורמת חבלה של ממש) מזו בה הואשם המשיב (תגרה).
4. בית המשפט קמא סקר את מאפייני מוסד הקובלנה ומוסד ההסדר המותנה כעולה מהחוק והפסיקה, הפנה לסעיף 67ב(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**), לפיו תובע יתחייב להימנע מהגשת כתב אישום נגד חשוד אשר הודה במסגרת הסדר מותנה ומקיים את התנאים המפורטים בו, ומצא כי במצב דברים בו נכנס קובל לקבל לנעלי תובע, גם הוא אינו רשאי להגיש קובלנה. כמו כן, הפנה לסעיף 67ז(ג)(1) לחסד"פ לפיו אם נוכח תובע כי חשוד לא מילא את תנאי ההסדר, הוא יעמידו לדין לפי טיטוט כתב האישום. משכך, לשיטתו, גם לאחר סגירת תיק פלילי בהסדר מותנה, ניתן לראות במשיב כמי שמשפט פלילי אחר תלוי ועומד נגדו בשל המעשה נושא כתב האישום כאמור בסעיף 149(6) לחסד"פ. עוד מצא כי סגירת תיק פלילי בהסדר מותנה דומה במהותה לסיום הליך פלילי ללא הרשעה.

5. תוך שהפנה לרע"פ 1955/12 **נמרי נ' בנימיני** (9.5.2013) (להלן: **רע"פ נמרי**) אף מצא בית משפט קמא כי הגשת הקובלנה לאחר סיום התיק הפלילי נגד המשיב בהסדר מותנה עומדת בסתירה לחוש הצדק בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ, ועל יסוד נימוקיו - הורה על ביטול הקובלנה.

תמצית טיעוני המערערת

6. לטענתבא-כוח המערערת, בית המשפט קמא שגה כשהחליט להורות על ביטול הקובלנה. לשיטתו, משהקובלנה הוגשה בגין ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בעוד שהתביעה ייחסה למשיב בכתב האישום עבירת תגרה - כתב האישום והקובלנה אינם בגין אותו "מעשה" כנדרש בסעיף 5 לחסד"פ. בהקשר זה אף טען כי אילו היה המשיב מואשם בכתב האישום בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, כלל לא ניתן היה לסיים את ההליך הפלילי בעניינו בהסדר מותנה. עוד טען כי פרשנות בית משפט קמא לפיה סיום הליך בהסדר מותנה דומה במהותו לסיום הליך ללא הרשעה שגויה, ובניגוד לקביעת בית משפט קמא, סיום הליך בהסדר מותנה מהווה סגירת תיק (ודומה לסגירתו על ידי המשטרה), כשגם בגיליון המרשם הפלילי מוגדר תיק שהסתיים בהסדר מותנה כתיק סגור.
7. בא-כוח המערערת טען כי בית המשפט קמא אף שגה בקביעתו לפיה עומדת למשיב הגנה מן הצדק המצדיקה את ביטול הקובלנה. לטענתו, הפסיקה פירשה כי הגנה מן הצדק תתקיים "עם התנהגות שערורייתית של המאשימה. כזאת שיש בה רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם" ותוך שהפנה לסעיף 149(10) לחסד"פ טען שאין זה המקרה בעניינו והמקרה הנדון אינו מקרה בו "המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נפגעת" באופן המצדיק את ביטול הקובלנה. עוד הפנה להחלטת בית משפט השלום בק"פ 65093-07-18 **צברי נ' סלזר** (16.1.2019) (להלן: **עניין סלזר**) וביקש ללמוד ממנה גזרה שווה.

8. בעת הדיון בערעור חזר בא-כוח המערערת על כלל טענותיו. במסגרת זו שב וטען כי עובדות הקובלנה ורכיבי העבירה המיוחסת למשיב במסגרתה שונים מאלה אשר יוחסו למשיב בכתב האישום אשר הסתיים בהסדר המותנה. בנוסף, הדגיש טענתו לפיה החלטה על סיום הליך הסדר מותנה דומה לסגירת תיק על ידי המשטרה שאין בה למנוע הגשת קובלנה. לטענתו, ההחלטה לערוך הסדר מותנה היא החלטה התביעה במרחב "שאין עליו פיקוח ובקרה" השונה מהכרעה שיפוטית המקימה מעשה בית דין, ובנסיבות הכוללות יש לקבוע כי טענת ההסתמכות של המשיב נסוגה מפני שיקולי מדיניות.

תמצית טיעוני המשיב

9. בעיקרי הטיעון שהגישו ובדיון טענו באות-כוח המשיב כי יש לדחות את הערעור. נטען כי הניסיון להשוות בין הליך של הסדר מותנה לסגירת תיק על ידי היחידה החוקרת שגוי ועומד בשורש הערעור. לטענתו, סיום הליך בהסדר מותנה קרוב יותר לסיומו במסגרת הסדר טיעון סמוך להגשת כתב האישום, מדובר בהליך אכיפה מנהלי המחייב הסכמה בין הצדדים ונטילת אחריות על ידי החשוד/נאשם, הכרוך בעמידה בתנאים שנקבעו, וניתן בו מענה לאינטרס הציבורי. בהקשר זה אף הפנו להנחיית היועמ"ש מס' 4.3042 "נוהל והנחיות להפעלת סימן א'1 בפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 - 'הסדר מותנה'" (להלן: **הנחיית היועמ"ש**) ולכך שלמתלונן אין זכות ערר ביחס להסדר מותנה לפי סעיף 64 לחסד"פ.

10. עוד הפנו לסעיף 70 לחסד"פ וטענו כי בהגשת קובלנה נכנס הקובל בנעלי התביעה, הוראות החסד"פ הנוגעות לכתב אישום חלות על הקובל, וכפי שתובע אינו יכול להגיש כתב אישום לאחר עריכת הסדר מותנה ועמידה בתנאיו - כך גם הקובל. נטען כי בנסיבות אלה, משהתביעה הפעילה על המשיב תגובה חברתית הולמת בהתאם למטרות ההליך הפלילי, פתיחת הליך פלילי נוסף במסגרת הקובלנה אף מנוגדת לתכלית שבבסיס סעיף 5 לחסד"פ.

11. בנוסף נטען כי משקיימת זהות בין חלק מהרכיבים העונשיים אותם ניתן להטיל בהסדר מותנה לבין אלה שניתן לגזור לאחר הרשעה, וכך בענייננו הוטלו על המשיב התחייבות להימנע מעבירה וקנס - ניהול הקובלנה משמעו אפשרות כי יוטלו על המשיב כפל עונשים. באות-כוח המשיב הפנו לע"פ 8010/07 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (13.5.2009) (להלן: **ע"פ חזיזה**) ולקביעת בית המשפט שם לפיה עקרון "הסיכון הכפול" רחב מעיקרון "כבר נשפטתי" כמובנו בסעיף 5 לחסד"פ, הנסמך על עקרון "מעשה בית דין". בנוסף הדגישו כי סעיף 5 לחסד"פ מדבר על "מעשה" ולא "עבירה", וטענו כי בענייננו בדין קבע בית משפט קמא כי כתב האישום והקובלנה הוגשו בגין אותו מעשה ואותה מסכת עובדתית. כמו כן טענו שגם אם היה המשיב מואשם בכתב האישום בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, ניתן היה להפנותו להליך של הסדר מותנה.

12. באות-כוח המשיב אף סמכו ידיהן על קביעת בית משפט קמא בדבר תחולתה של הגנה מן הצדק המצדיקה את ביטול הקובלנה. הודגש כי דוקטרינת ההגנה מן הצדק רוככה והורחבה בפסיקה, והמבחן הרלוונטי הוא "מבחן הפגיעה הממשית בתחושת הצדק וההגנות", כך שעל בית המשפט לאזן בין ערכי

הצדק, ההגנות וזכויותיו הדיוניות של הנאשם, לבין האינטרס של ניהול ההליך. בנוסף הפנו לכך שבענייננו ממילא לא נשען הטיעון על "התנהגות שערורייתית" אלא על טענה לפגיעה בזכויות המשיב, בעיקר בשל הפגיעה בעיקרון ההסתמכות. באות-כוח המשיב הפנו לכך שההתחייבות שלא להגיש כתב אישום לאחר עריכת הסדר מותנה ועמידה בתנאיו מעוגנת בסעיף 67(ב)(א) לחסד"פ, בהנחיות היועמ"ש, ובהסדר עצמו, וטענו שהגשת הקובלנה פגעה בזכותו של המשיב להליך הוגן ובאמון. בנוסף, התייחסו לעניין סלזר אליו הפנה בא-כוח המערער וטענו שנסיונותיו שונות. לטענתו, קבלת הערעור בנסיבות ענייננו "עשויה לערער מן היסוד את מעמדו של מנגנון ההסדר המותנה, בכך שתרוקן מתוכן את משמעה של ההתחייבות השלטונית, תפגע בסופיות ההליך, באינטרס ההסתמכות ובזכות להליך הוגן".

דין והכרעה

13. כמפורט לעיל, במקרה זה הגישה המערערת קובלנה במסגרתה האשימה את המשיב בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין. אין חולק כי בגין אותו אירוע הגישה התביעה, באמצעות יחידת התביעות של משטרת ישראל, כתב אישום נגד המשיב בעבירת תגרה (לפי סעיף 191 לחוק העונשין) עובר להגשת הקובלנה. מקובלת עלינו קביעת בית משפט קמא לפיה המעשה אליו מתייחסת הקובלנה הוא אותו המעשה אליו התייחס כתב האישום אשר הסתיים בהסדר המותנה, ומדובר באותה מסכת עובדתית, גם אם הקובלת סבורה כי המעשה מקים עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש ולא תגרה (במאמר מוסגר נציין כי בניגוד לטענת בא-כוח המערער, על פי חוק העונשין ניתן לערוך הסדר מותנה עם נאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש). כתב האישום נגד המשיב הסתיים כאמור בהסדר מותנה לפני הגשת הקובלנה, במסגרתו הודה המשיב, התחייב להימנע מביצוע עבירה והוטל עליו קנס.

14. כשאלה הן הנסיבות, לאחר שבחנו את טענות הצדדים ואת החלטת בית משפט קמא, מצאנו כי בדין הורה בית המשפט קמא על ביטול הקובלנה, ולו מטעמי הגנה מן הצדק ופגיעה בעיקרון ההסתמכות, ודין הערעור להידחות.

15. כידוע, מוסד הקובלנה הפלילית הוא חריג לכלל לפיו במשפט הפלילי המאשימה היא המדינה המיוצגת בידי תובע. זאת מכוח סעיף 68 לחסד"פ לפיו **"על אף האמור בסעיף 11 רשאי כל אדם להאשים בעבירה מן המנויות בתוספת השניה על ידי הגשת קובלנה לבית המשפט"**. מרבית העבירות המנויות בתוספת השניה הן בעלות אופי של סכסוך פרטי בין פוגע לנפגע, שדרגת חומרתן אינה מהגבוהות. לצד היתרונות במוסד הקובלנה, המבטא הכרה באינטרס נפגע העבירה ובאינטרס ציבורי רחב יותר להביא למיצוי הדין במקרים בהם התביעה אינה פועלת כאמור, קיימים גם קשיים לצידה. כך צוין, בין היתר, כי הליך הפלילי המוגש על ידי גורם פרטי עלול להיות נגוע באינטרס אישי ולנבוע ממניעים זרים ובכך להביא להליך סרק ובזבוז זמן שיפוטי (רע"פ 10857/08 **אבו סוכן נ' מדינת ישראל** (20.08.2009), פסקה 6). אף נקבע כי הגם שקובלנה מוגשת על ידי הפרט המונע פעמים רבות מאינטרס אישי, עליה לשקף גם אינטרס ציבורי ראוי (בג"ץ 4957/08 **שורת הדין נ' היועץ המשפטי לממשלה** (17.10.2010) (להלן: **בג"ץ שורת הדין**), פסקאות 9-13).

16. ברי כי בנסיבות עניינינו, בהן פעלה התביעה לאכיפת הדין באמצעות הגשת כתב אישום נגד המשיב אשר הסתיים ונסגר בדרך של הסדר מותנה לפני הגשת הקובלנה, על פני הדברים, אין כל אינטרס ציבורי המצדיק את הגשת הקובלנה, אשר אמורה להוות מענה למקרים בהם התביעה אינה רואה אינטרס ציבורי מיוחד באכיפת העבירות, או מעמידה אותן בסדר עדיפות נמוך (**בג"ץ שורת הדין**, פסקה 11). נבהיר, איננו מקבלים את טענת בא-כוח המערערת לפיה סיום ההליך בהסדר מותנה דומה למקרה בו מתקבלת החלטה לא לחקור או לא להעמיד לדין, זאת גם אם תיק שנסגר בהסדר מותנה מופיע ברשימת התיקים הסגורים במרשם הפלילי. יש לזכור כי בניגוד לכך שעל החלטה שלא לחקור או לא להעמיד לדין יכול מתלונן לערור לפי סעיף 64(א) לחסד"פ, לא ניתן לערור על סגירת התיק בהסדר מותנה (סעיף 67 לחסד"פ). בנוסף, בשונה ממקרה בו מתקבלת החלטה שלא לחקור או לא להעמיד לדין, במסגרת הסדר מותנה נוטל הנאשם אחריות למעשיו ומתחייב לעמוד בתנאי ההסדר.

17. לבד מהעדר אינטרס ציבורי בהגשת הקובלנה במקרה הנדון, במקרה זה אף יש בהגשת הקובלנה כדי לפגוע בזכויות המשיב אשר הסתמך על ההסדר המותנה שערך, באופן המצדיק את ביטולה מכוח הגנה מן הצדק (והבחינו בהקשר זה בין מקרה זה לעניין סלזר).

18. ודוק, כפי שציין בית משפט קמא, מכוח סעיף 67(ב) לחסד"פ, עם עריכת הסדר מותנה מתחייב תובע להימנע מהגשת כתב אישום ככל שהנאשם יודה במיוחס לו ויעמוד בתנאי ההסדר, ובהגשת קובלנה נכנס הקובל בנעליו של תובע - והמסקנה המתבקשת היא שאף אין מקום לאפשר הגשת קובלנה. כמו כן, פתיחת הליך פלילי נוסף נגד המשיב במסגרת קובלנה, גם אם בסעיף עבירה שונה מזה בו הואשם בכתב האישום מושא ההסדר המותנה, אך על יסוד מסכת עובדתית זהה, מהווה פגיעה משמעותית בעיקרון ההסתמכות ובאמון שנתן המשיב במדינה.

19. כפי שהפנה בית משפט קמא, כבר נקבע **ברע"פ נמרי כי "לאחר שהמדינה חזרה בה מן האישום לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי אין מקום להגשת קובלנה פלילית פרטית בגין אותו עניין, ואם בכל זאת הוגשה קובלנה כזו עשויה לעמוד לנאשם הגנה מן הצדק בשל כך שכבר הוגש נגדו כתב אישום"** (פסקה 13, המשנה לנשיא (כתוארה אז) נאור), ובנסיבות אותו עניין נקבע כי קמה למשיב הגנה מן הצדק אשר הצדיקה את ביטול הקובלנה. כקביעת בית המשפט קמא, בעניינינו, כשנערך הסדר מותנה לפני הגשת הקובלנה, דברי בית המשפט העליון **ברע"פ נמרי** אף מקבלים משנה תוקף. משכך, הוראת בית המשפט קמא על ביטול הקובלנה מכוח הגנה מן הצדק בדין יסודה.

20. לא זו אף זו, קביעה לפיה דין הקובלנה להתברר לגופה בנסיבות הנדונות אף עלולה להביא לפגיעה באפקטיביות מוסד ההסדר המותנה, על חשיבותו הרבה, ובכך גם באינטרס הציבורי.

21. כידוע, אפשרות סגירת תיק פלילי בהסדר מותנה באה לעולם במסגרת תיקון מספר 66 לחסד"פ, במסגרתו נוסף סימן א' 1 בפרק ד'. על פי סעיף 67(ב) לחסד"פ: **"ראה תובע כי קיימות ראיות**

מספיקות לאישום בעבירה, רשאי הוא, על אף האמור בסעיף 62(א), שלא להעמיד חשוד לדין, ולהציע לו הסדר (בסימן זה - הסדר), אם ראה כי מילוי תנאי ההסדר יענה על העניין לציבור, בנסיבות המקרה". על פי הנחיית היועמ"ש, החוק נועד לאפשר מסלול חלופי להעמדת חשודים לדין במקרים מתאימים, ולסגור את התיק בכפוף להודאת החשוד, ועמידתו בתנאים מסוימים.

22. בדברי ההסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מספר 66), התשס"ט-2009, ה"ח הממשלה 416, 210 (להלן: **הצעת החוק**) מודגשת חשיבות מוסד ההסדר המותנה. צוין כי עריכת הסדר מותנה תאפשר את הרחבת האכיפה בתיקים פליליים שקיימת נטייה לסגרם בעילה של נסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות להעמדה לדין, משההצדקה לניהולם בבית המשפט גבולית, וקשורה גם לשיקולי תעודף הנובעים מאילוצי כוח אדם וזמן שיפוטי. מדובר בכלי אכיפה מידתי וחשוב במערכת אכיפת החוק, המאפשר יעילות דיונית, חיסכון במשאבים שיפוטניים, ומאפשר לצדדים להגיע לפתרון מוסכם.

23. אך ברור כי אם תותר הגשת קובלנה לאחר שנערך הסדר מותנה עם נאשם כבעניינינו, יהיה בכך לאיין את תמריץ הנאשמים לערוך הסדרים מותנים, ובכך לפגוע במוסד זה. בהינתן המפורט לעיל, אף איננו רואים עין בעין עם בא-כוח המערערת בטענתו לפיה יש לקבוע כי "טענת ההסתמכות נסוגה מפני שיקולי מדיניות" משאין "מרחב פיקוח ובקרה" על החלטת התביעה לערוך הסדר מותנה (כשמדובר בסמכות אשר הוקנתה לה בחוק).

24. לא מצאנו להרחיב בקשר לטענות בא-כוח המערערת לגבי הגדרת הגנה מן הצדק אך נבהיר כי בניגוד לטענתו לפיה יש להראות "התנהגות שערורייתית של המאשימה, כזאת שיש בה רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם", בצדק הפנו באות-כוח המשיב לכך שהמבחן הרלוונטי הוא מבחן הפגיעה הממשית בתחושת הצדק וההגיונות (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** (31.3.2005)). בעניינינו, הטענה היא לפגיעה בזכויות המשיב בעיקר בשל הפגיעה בעיקרון ההסתמכות - וזו בוססה כאמור.

25. בכל הנוגע לטענות הצדדים ביחס לסעיף 5 לחסד"פ, נזכיר כי לצד עיקרון "כבר נשפטי", הפסיקה הכירה בעקרון "הסיכון הכפול" הרחב יותר. כך, בעוד שטענת "כבר נשפטי" נסמכת על עקרון "מעשה בית דין", טענת "סיכון כפול" נשענת על סכנת הרשעה לה נחשף אדם בהליך הקודם, ורואה בסכנה זו מניעה מספקת שלא לפתוח בהליך פלילי נוסף נגדו. כיום, מקובלת הגישה לפיה טענת "סיכון הכפול" תעמוד לנאשם מקום שבו הועמד לדין בהליך הראשון על פי כתב אישום "כשר". אין הכרח לצורך העלאת טענת "סיכון כפול" כי ניתן פסק דין בהליך הקודם, ובלבד שהעניין היה תלוי ועומד כדין בפני בית משפט מוסמך (ע"פ **חזיזה**).

26. בעניינינו, על אף סעיף העבירה השונה בו הואשם המשיב בקובלנה, המעשה בגינו הואשם הוא אותו מעשה בשלו הוגש נגדו כתב האישום אשר הסתיים בהסדר מותנה, וכך קבע בית משפט קמא כאמור בצדק. המשיב עומד בתנאי של "**העמדה לדין בהליך ראשון על פי כתב אישום 'כשר'**" (ע"פ **חזיזה**) ויש טעם בטענת באות-כוח המשיב לפיהם מתקיימת במקרה זה גם התכלית שבבסיס טענת "סיכון כפול". משמצאנו כי ממילא בדין ביטל בית המשפט קמא את הקובלנה בשל הפגיעה בעיקרון

ההסתמכות מכוח הגנה מן הצדק, לא מצאנו לקבוע מסמרות ולהרחיב בהקשר זה מעבר לאמור (ראו והשוו בשינויים המחויבים **רע"פ נמרי**, פסקה 14).

27. סוף דבר, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ד תמוז
תשפ"ה, 20 יולי 2025,
בהעדר הצדדים ויובא
לידיעתם הצדדים
באמצעות נט המשפט.

דנה אמיר, שופטת

שי יניב, שופט, סגן הנשיא יוסי טופף, שופט